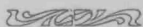

k njemu in mu velela, da naj zapoje pesem: »O vernacula rosula« (»O pomladna rožica«). Ni se upal ustavljati rajski Kraljici ter je boječe pričel; pa pridružili so se mu polagoma nebeški pevci v čimdalje večjem številu. Radost je bila že tako velika, da je ni mogla več prenašati njegova umrljiva narava in prenehalo je nebeško zamaknjenje.

Kako detinsko je ljubil blagi Henrik svojo nebeško Kraljico, nam kaže tudi njegova navada poznejših let: Kadar je dobil nov plašč ali novo kapuco, je šel na svoj ljubljeni prostor v Marijino kapelico, se je pokazal svoji rajski Kraljici in se ji priporočal, naj mu izprosi še to srečo, da bo nosil novo oblačilo po njeni predobrotni volji.

Ave Marija!

Pobožni bavarski škof Sailer je bil nekoč povabljen k gledališki igri, ki so jo otroci uprizorili njemu v čast.

Zagrinjalo se vzdigne. Deklica pri desetih letih, ki je imela glavno ulogo, nastopi. Vse je tiho. Kar zazvoni v bližnjem zvoniku avemarijo. Deklica izpregovori: »Ali ne bomo, preden začnemo, odmolili angelovega češčenja?« Takoj poklekne, se prekriža in glasno moli običajno molitev. Pobožnega mašnika — takrat še ni bil škof — je to zelo ganilo. Po dokončani igri pokliče deklico in ji reče: »Dragi otrok, dobro si izvršila svojo nalogo; a da ti je več do molitve, nego do igre, to zasluži največjo pohvalo. Tako je vseč Bogu in vsem dobrim ljudem. Le vedno ostani tako bogoljubna, in Bog bo s teboj in srečna boš.« Ker je bila deklica ubožna, ji je tudi nekaj podaril dobri gospod.

Ta dogodek mu je bil tako zelo všeč, da ga je potlej še večkrat pripovedoval. Tudi meni je zelo všeč; zato sem ga vam tukaj zapisal, da bi tudi vi zvesto izpolnjevali to lepo krščansko navado. To poudarjam še tembolj, ker opazujem, da je tudi med otroki več takih razvajencev, ki se ne zmenijo za Marijin zvon. Takih ne more biti vesela nebeška Kraljica. Internus.

